

РЕШЕНИЕ

№ 4723

гр. София, 11.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6740** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на Х. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] в [община], А., чрез адвокат З. по реда на правната помощ, срещу Решение № 7097 от 18.06.2024 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ при МС на РБ/, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Съображенията са, че органът не е взел предвид, описаните от кандидата трагични обстоятелства, които са основанието да си страхува за живота си както и получената информация че положението на узбеките се влошило след като талисманите са завзели властта. Опасността от завръщане жалбоподателят свързва и с информацията, че в А. е налице безпрецедентна хуманитарна криза, неспиращи военни конфликти на цялата територия, от страна на талибаните, но и от други групировки, като заплахата за живота и здравето на мирното население е реална, видно от приложените статии от интернет новинарски сайтове. В заключение иска съдът да отмени решението и преписката да бъде върната на административния орган за вземане предвид на изложените обстоятелства.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Адвокат

3. представя писмени бележки с искане за отмяна на решението и връщане на преписката на органа за съобразяване със ситуацията на хуманитарна криза в А. и реална опасност за живота и здравето на жалбоподателя, ако се върне там.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключения за неоснователност на жалбата и оставяне в сила на решението като правилно и законосъобразно.

От агенцията за социално подпомагане изпращат и информация че социален работник е посетил бежанския център но установил че жалбоподателят самоволно е напуснал центъра и в момента е в неизвестност поради което службата е в обективна невъзможност да извърши социално проучване и да изготви искания от съда социален доклад.

Административен съд София - град, 6-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба № ВР-13-4765/ 12.10.2023 г. на РПЦ – [населено място], Отдел ПМЗ - „кв. Военна рампа“, подадена от жалбоподателя Х. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] в [община], А., етническа принадлежност – узбек, религия – мюсюлманин - сунит, семейно положение–неженен. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ /л.69/, тъй като същият не е представил документи, удостоверяващи неговата самоличност. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България /л.72/, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на езика дари, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта /л.71/.

Тъй като жалбоподателят е посочил възраст на непълнолетен, му е назначен адвокат по правната помощ в производството и е определен социален работник.

По искането за прехвърлянето на Х. А. във ФР Германия, след отрицателен отговор на немските власти съгласно Регламент ЕС 604/2013г. на ЕП и на Съвета, РБългария е компетентна да разгледа молбата за международна закрила на жалбоподателя, с решение 13723/2024г. на решаващия орган от ДАБ е отказано прехвърлянето на Х. А. във ФР Германия.

С жалбоподателя са проведени интервюта, обективирани в протоколи от 15.12.2023 г. и 21.03.2024г. Същият разказва, че е напуснал А. преди 3 години, когато бил на 13 г. Заминал за И., където преминал нелегално и прекарал там 2 години и 8 месеца, след което отишъл отново нелегално в Турция и прекарал още 3 месеца. След това пристига в България нелегално от Турция, като пристигайки претърпява катастрофа и е настанен в болница със счупен таз. Намерението му е да стигне в Германия, където имал чичо. Напуснал А. още на 13 г. защото вследствие на паднала бомба баща му останал с един крак, а трима от братята му били убити от талибаните. Останалата част от семейството му било в А., чували се с родителите му, които му споделили, че след

като талибаните завзели властта, положението на узбеките се влошило допълнително. Не бил осъждан, нямал проблеми, заради етническата си принадлежност, нито заради религията, която изповядва. Отрича да е членувал в политическа партия или организация. Крайната му цел била да достигне до Германия при чичо си.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет Справка с вх.№ ЦУ-1031/08.04.2024 г. относно актуалната обстановка в А. /л.20-23/.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че не се установяват факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут, както и че изложените мотиви не са правнозначими за търсената закрила. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Посоченият от молителя мотив да напусне страната си не е по причина на преследване във връзка с раса религия националност политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценява като релевантен за предоставяне на статут на бежанец мотив според ответника молителят не твърди спрямо него да са предприети някакви реални действия на преследване нито от страна на държавен орган нито от организация на която държавата не желае или не може да противодейства. Според административният орган, не е установена реална опасност, която да е станала повод за напускането на А. от страна на търсещия закрила. Счел е, че дори и да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие с опасност за тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на база общата ситуация в страната. Разглеждайки информацията за страната на произход, решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне А., поради реална опасност от тежки посегателства. Административният орган е приел, че в случая липсват и предпоставките по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, тъй като чужденецът не излага твърдения, че член на семейството му има предоставена международна закрила в Република България. Посочено е, че не са налице условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини /чл.9, ал.8 от ЗУБ/, тъй като чужденецът не посочва причини от хуманитарен характер, с които да обоснове търсената международна закрила.

В обжалваното решение е обсъдена актуалната обстановка в А., съгласно Справка с вх. № ЦУ-1031/08.04.2024 г. /л.20-23/. както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

Административният орган е отбелязал и фактът, че жалбоподателят самоволно е напуснал бежанския център и така изразил незаинтересованост към подадената от него молба за международна закрила.

От представените към жалбата статии от интернет медии се установяват случай на убити и ранени при нападение в централен А., смъртоносна стрелба в джамия в западен А. от Ислямска държава и двете от м.май 2024г., сведения за влошаването на здравеопазването в А. след връщане на талибаните на власт както и информация за земетресения в А. през 2023 г., след което жени и деца изнемогват.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ, от Председателя на ДАБ при МС. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Както приема административният орган, изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Наведеното от жалбоподателя по време на интервюто, че преди няколко години паднала бомба и баща му останал с един крак, а трима от братята му били убити от талибаните, не обосновава наличие на преследване спрямо жалбоподателя. Останалата част от семейството му заедно с баща му, майка му, братя и сестри, е продължила да живее във А. и напускането на страната му на тази млада възраст без неговото семейство, с цел да се присъедини към чичо си в Германия, навежда по скоро на извод, че кандидатът е икономически мигрант, а не е преследвано лице по смисъла на член 8 от ЗУБ. Твърдението за информация от родителите му, че положението на узбеките при талибаните се влошило, не се подкрепя от доказателства по делото, включително и информацията в приложената справка или пък статиите представени от адвокат З. към жалбата, които касаят уязвими групи деца и жени, свързани със здравеопазването и битовите нужди. В този смисъл изводите на административния орган в решението за липсата на основания за предоставяне на статут на бежанец са правилни.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В

процесния случай не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. По повод твърденията за хуманитарна криза и конфликти на територията на цялата страна, предоставената информация за ситуацията в А. не сочи, че се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт или такава мащабна хуманитарна криза, която да обуслови толкова сериозна опасност за живота и здравето на жалбоподателя, в страната му на произход, където се намира неговото семейство. Въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, насилието там не следва да се определя като безогледно, атаките от страна на талибаните и други групировки, се определят като спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект, същото се отнася и за сочената криза в здравеопазването и земетресенията, които са от 2023г. Показателно е, че действителната цел на жалбоподателя не е получаване в първата достигната държава на международна закрила, каквото производство му е образувано в България, а че самоволно е напуснал бежанския център, което означава, че се е дезинтересирал от получаването на закрилата в България, а неговата цел е достигане до Германия, което определя по скоро икономически съображения в основата на молбата му, а не такива обосноваващи статут на бежанец или хуманитарен статут.

С оглед горното, съдът приема жалбата за неоснователна, поради което следва да я отхвърли.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] срещу Решение № 7097/18.06.2024 г. на председателя на ДАБ при МС на РБ, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: